

Vor jordklode vender os atter mod sol
med verdenshav, byer og lande,
og sollyset når til den nordligste pol
og kærtegner marker og strande.
Det lysner før bonden står op,
det frister den svedige krop
til favntag med Nordsøens kølige vande.

Nu blomstrer og grønnes den rullende jord,
og skyerne tøver på himlen,
og sindet får øre for græsset der gror
og blåklokkens lydløse bimlen.
Nu mangler vi lødige ord
for det som har gjort denne jord
til livets og skønhedens sted under himlen.

Her står vi på jorden den lyseste nat,
hvor stjernernes dyb gør os stille,
og sanser i sommerens lykkedrøm, at
vor klode er sårbar og lille,
at nogen må vogte den jord,
hvor vi og alt levende bor,
for noget i verden kan blive for silde.

Vi gribes af ømhed for vores planet
på vej gennem rumnattens øde
hvor livsviljens under en morgen er sket,
da solen begyndte at gløde.
Vi sanser at sommer på ny
vil omfavne marker og by
med hele sit forråd af blomstrende grøde.

Hver dag er et landskab af lys og af duft
som solen nu lader det hænde,
en lykke som trodser den rene fornuft,
for smuk til at den kan få ende.
Vemodigt at solen går ned,
men sindet blir stille og véd,
den synker i skønhedens hav for at vende.

Vor jordklode vender os atter mod sol
med verdenshav, byer og lande,
og sollyset når til den nordligste pol
og kærtegner marker og strande.
Det lysner før bonden står op,
det frister den svedige krop
til favntag med Nordsøens kølige vande.

Nu blomstrer og grønnes den rullende jord,
og skyerne tøver på himlen,
og sindet får øre for græsset der gror
og blåklokkens lydløse bimlen.
Nu mangler vi lødige ord
for det som har gjort denne jord
til livets og skønhedens sted under himlen.

Her står vi på jorden den lyseste nat,
hvor stjernernes dyb gør os stille,
og sanser i sommerens lykkedrøm, at
vor klode er sårbar og lille,
at nogen må vogte den jord,
hvor vi og alt levende bor,
for noget i verden kan blive for silde.

Vi gribes af ømhed for vores planet
på vej gennem rumnattens øde
hvor livsviljens under en morgen er sket,
da solen begyndte at gløde.
Vi sanser at sommer på ny
vil omfavne marker og by
med hele sit forråd af blomstrende grøde.

Hver dag er et landskab af lys og af duft
som solen nu lader det hænde,
en lykke som trodser den rene fornuft,
for smuk til at den kan få ende.
Vemodigt at solen går ned,
men sindet blir stille og véd,
den synker i skønhedens hav for at vende.

Lars Busk Sørensen 2017